

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/5/2018
Identifikačné číslo spisu: 5016200567
Dátum vydania rozhodnutia: 08.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5016200567.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: IMPEX Trade, s.r.o., so sídlom Na Bystričku č. 14, Martin, IČO: 36 384 488, právne zast. advokátkou JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, so sídlom J. M. Geromettu 146/1, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 103229363/2016 zo dňa 27.05.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/1/2016-203 zo dňa 10. októbra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/1/2016-203 zo dňa 10. októbra 2017 zamietla.

Účastníci konania nemajú nárok na náhradu trov konania

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 10. októbra 2017, č. k. 30S/1/2016-203 postupom podľa § 190 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia z 27. mája 2016, č. 103229363/2016, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým Daňový úrad Žilina, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 102424799/2016 zo dňa 25. januára 2016 žalobcovi podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) určil rozdiel dane v sume 56.156,33 Eur na dani z pridanej hodnoty a znížil nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie marec 2013 zo sumy 152.229,55 Eur na sumu 96.073,22 Eur.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 3 ods. 3, § 3 ods. 6, § 24 ods. 1, § 24 ods. 2, § 24 ods. 3, Daňového poriadku, ďalej podľa § 8 ods. 1 písm. a/, § 19 ods. 1, § 49 ods. 1, § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom k 31.03.2013 a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovení o

všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy Tretej časti SSP a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju zamietol.

3. V odôvodnení uviedol, že žalobné námietky vyhodnotil v plnom rozsahu ako nedôvodné. Čo sa týka námietky žalobcu, že žalovaný a správca dane nesprávne pochopili a posúdili obvyklý spôsob realizácie obchodov v oblasti obchodovania s poľnohospodárskymi produktmi, uviedol, že nie je možné vylúčiť, že konkrétny spôsob obchodovania s poľnohospodárskymi komoditami je v niektorých prípadoch obchodovania taký, ako to uviedol žalobca a to že potvrdzovanie jednotlivých objednávok prebieha len telefonicky alebo emailom bez toho, aby došlo k uskladneniu konkrétnej komodity do skladu odberateľa. Podľa názoru krajského súdu uvedená forma realizácie obchodu, pokiaľ by boli preukázané reálne plnenia konkrétnymi dodávateľmi, nemá vplyv na nesplnenie podmienok pre odpočítanie dane. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že pokiaľ bol v rámci obchodného reťazca zistený stupeň, ktorý bol umelo vytvorený a nebol v súlade s reálnou skutočnosťou, teda že k obchodu v skutočnosti nedošlo, pretože chýba tovar, ktorý mal byť takto dodaný, táto námietka je potom právne irelevantná.

4. Vo vzťahu k námietke, že žiadny právny predpis v právnom poriadku SR neukladá žalobcovi povinnosť pri realizácii obchodu skúmať pôvod tovaru od prvovýrobcu, ani žiadne ustanovenie Zákona o DPH nepodmieňuje prítomnosťou odberateľa uznanie dodania tovaru pri nakladaní tovaru na vozidlo, krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutia neboli odôvodnené tým, že by žalobca porušil konkrétnu zákonnú povinnosť, tak ako to uvádza žalobca. Súhlasil s názorom žalobcu, že žiadne ustanovenie všeobecne záväzného predpisu neustanovuje povinnosť odberateľovi zúčastňovať sa nakladania tovaru na vozidlo, resp. skúmať pôvod tovaru od prvovýrobcu. Ak však existujú vážne pochybnosti o obchodných transakciách na predchádzajúcich stupňoch reťazca správcom dane, sú spochybnené aj dôkazy predložené daňovým subjektom na preukázanie odpočtu dane, tak v takomto prípade sa prenáša dôkazné bremeno na daňový subjekt, ktorý má povinnosť predložiť alebo navrhnúť protidôkazy na zistenia správcu dane. V opačnom prípade sa dostane do dôkaznej núdze. Krajský súd v tomto kontexte poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS/401/2009. Ďalej správny súd poukázal na bod 37. Rozsudku SD EÚ C-78/12 Evita-K EOOD, podľa ktorého pokiaľ daňové orgány zamietli právo spoločnosti Evita-K na odpočítanie DPH v súvislosti s dodaním tovaru, o ktoré ide vo veci samej, z dôvodu, že sa nepreukázalo, že k tomuto dodaniu skutočne došlo, a spoločnosť Evita-K toto neuskutočnenie dodania spochybnila. V tomto kontexte krajský súd pripomínal, že osoba, ktorá žiada o dpočítanie DPH, musí preukázať, že splnila požadované podmienky, pričom poukázal na rozsudok z 26. septembra 1996, Enkler, C-230/94, Zb. s. I-4517, bod 24) a že vnútroštátnemu súdu prislúcha vykonať v súlade s vnútroštátnymi pravidlami týkajúcimi sa vykonávania dôkazov celkové posúdenie všetkých skutočností a skutkových okolností tohto sporu vo veci samej, aby bolo možné určiť, či si spoločnosť môže uplatniť právo na odpočítanie dane na základe predmetných dodaní, v tomto zmysle poukázal na rozsudok zo 6. septembra 2012, Mecsek-Gabona, C-273/11, bod 53; a rozsudok zo 6. decembra 2012, Bonik, C-285/11, bod 32, a rozsudok z 31. januára 2013, LVK - 56, C-643/11, bod 57. V zmysle uvedeného, správca dane správne vykonal šetrenie na všetkých stupňoch obchodného reťazca a pokiaľ zistil, že v konkrétnom stupni obchodného reťazca je plnenie, ktoré je poznačené podvodom, na túto skutočnosť ďalej musel pri hodnotení skutkového stavu prihliadnuť.

5. S touto námietkou súvisela aj námietka žalobcu, že postupoval s potrebnou mierou opatrnosti a obozretnosti, nakoľko požadoval predložiť potvrdenie daňového úradu o bezdlžnosti konkrétnej spoločnosti, ďalej že preveroval, že obchodný partner nie je zapísaný v zozname daňových dlžníkov a zároveň žalobca mal uzavretú poisťnú zmluvu pre poistenie rizika nezaplatenia pohľadávok zo strany dlžníkov. Krajský súd považoval tieto kroky za síce preverujúce dodávateľa daňového subjektu z hľadiska toho, či má zaplatené dane, resp. či nie je dlžníkom vo vzťahu k svojim obchodným partnerom, ale nesmerovali k zisťovaniu skutočností, či tovar, ktorý je predmetom konkrétneho obchodného prípadu, skutočne existuje, či bol jeho dodávateľom, resp. subdodávateľmi dodaný a či nejde len o fiktívne plnenie ako v danom prípade. Pokiaľ správca dane preukázal, že tovar v objeme 607,72 ton nebol v skutočnosti dodaný, nebolo potom možné s ním ďalej obchodovať a ak takýto tovar bol uvedený na faktúre dodávateľa daňového subjektu, krajský súd konštatoval, že fiktívny tovar v takomto veľkom množstve žalobca mal zachytiť, resp. nemal sa bez ďalšieho spoliehať len na listinné doklady od svojho dodávateľa, ale urobiť ďalšie kroky potrebné na zistenie existencie na faktúrach deklarovaného množstva

tovaru. Konanie žalobcu nepovažoval za súladné s potrebnou mierou opatrnosti a obozretnosti, keď daňový subjekt len kopíroval údaje o jednotlivých dodávkach tovaru, ako boli uvedené na faktúrach od svojich dodávateľov bez toho, aby urobil potrebné kroky smerujúce k skutočnému zisteniu parametrov tovaru, s ktorým obchodoval. Krajský súd konštatoval, že ak sa žalobca takto bezvýhradne spoliehal na údaje od svojich dodávateľov, porušil tým zásadu obchodovania s potrebnou mierou opatrnosti a obozretnosti.

6. Podľa názoru krajského súdu bola nedôvodná aj námietka žalobcu, že k priznaniu odpočítania DPH boli splnené všetky podmienky, pretože tovar bol reálne fyzicky odobratý a následne bol fyzicky prostredníctvom konkrétnych dopravcov aj odberateľom dodaný. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že nebola splnená najmä prvá časť tohto tvrdenia, a to že zo strany žalobcu bol tovar fyzicky odobratý. Odpočítanie DPH nebolo žalobcovi priznané len vo vzťahu k obchodovaniu s 607,72 tonami repky olejnej. Nebolo preukázané, že by k dodaniu takéhoto množstva tejto komodity žalobcovi vôbec došlo. Vzhľadom na uvedené, žalobca neoprávnene tvrdí, že zo strany žalobcu bol tovar fyzicky odobratý. Pokiaľ určitý tovar žalobca následne dodal do Poľskej republiky, nemohlo sa jednať o tento tovar, a preto následné dodanie tovaru, pokiaľ bolo aj preukázané, nemá súvislosť s nepriznaním odpočítania dane. Podľa názoru krajského súdu nebola dôvodná ani námietka, že by žalovaný vôbec neprihliadol na skutočnosť, že tovar bol dodaný odberateľom z Poľskej republiky. Správca dane túto skutočnosť riadne vo svojom rozhodnutí uviedol, avšak zároveň poukázal na to, že táto skutočnosť nemá vplyv na splnenie podmienok na odpočítanie DPH. Poukaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 bolo podľa krajského súdu nenáležité, pretože v danej veci bol preukázaný rozdielny skutkový stav. Uvedený rozsudok za základnú podmienku priznania odpočítania dane uvádza existencia nakúpeného materiálneho plnenia v zachytenej materiálnej forme. V prejednávacom prípade však nebola existencia 607,72 ton repky olejnej vôbec preukázaná, čiže nebolo preukázané dodanie tohto tovaru.

7. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú aj námietku, že nebol dostatočne zistený skutkový stav, z dôvodu, že nebolo dostatočne preukázané nedostatočné množstvo v sklade v Nemčiciach na to, aby mohlo byť žalobcovi dodané fakturované množstvo tovaru. Krajský súd k tomu uviedol, že je v rozpore s vykonaným dokazovaním tvrdenie žalobcu, že by tvrdenie o konkrétnom množstve tovaru a jeho dodávateľovi vychádzalo len z výsluchov svedkov konateľov dotknutých obchodných spoločností. Poukázal na skutočnosť, že svedecké výpovede neposkytli obraz o určení množstva repky olejnej na sklade v Nemčiciach, a najmä na skutočnosť, že sa k tejto otázke nevedel vyjadriť V. Y., ktorý mal sklad prenajatý a bol konateľom K2 Business Group s.r.o. a splnomocnencom FULL AGRO s.r.o., Bratislava. Naopak, správca dane vychádzal pri určení stavu zásob v sklade z výsledkov medzinárodnej výmeny informácie, z dodávateľských faktúr a dodacích listov spoločností IMPEX ČV s.r.o., SWC Trnava, spol. s.r.o. a K2 Business Group s.r.o. Pri určení počiatočného stavu skladu u K2 Business Group s.r.o. v Nemčiciach 0,00 ton repky vychádzal zo zistení, že menovaná spoločnosť v podanom účtovnom výkaze u správcu dane nevykazovala k 31.12.2012 žiadne zostatky na účte zásob. Z bratov na bankovom účte spoločnosti K2 Business Group s.r.o. vyplynulo, že prvé finančné operácie boli na bankovom účte vykonané až dňa 12.02.2013 a v období od 15.02.2013 až 30.04.2013 boli debetné platby poukazované výhradne na bankový účet spoločnosti FULL AGRO s.r.o. Správca dane na základe týchto listinných dôkazov právne vyhodnotil taký skutkový stav, že K2 Business Group s.r.o. repku olejnú nenakupovala od iného dodávateľa, čo potvrdzujú aj výsledky medzinárodného šetrenia, že v Nemčiciach bola skladovaná len repka olejná od českej spoločnosti TRNEX, spol. s.r.o. dodávaná pre FULL AGRO s.r.o. Správca dane sa podrobne a detailne zaoberal konkrétnym množstvom repky, ktoré bolo uvedené na faktúrach, pričom zistil, že toto množstvo nebolo naskladnené v skladoch v Nemčiciach, keď zistil záporný zostatok. V prospech žalobcu dodatočne priznal naskladnenie repky olejnej ešte v množstve 157,02 ton, ktoré správca dane z naskladnenia najskôr vylúčil z dôvodu nezaznamenania vozidiel mýtnym systémom NDS, a.s. a v množstve 26,56 ton, ktoré boli skutočne zrealizované, avšak z iného skladu, a to zo skladu v Košútoch a nie v Nemčiciach. Zistený záporný zostatok repky na sklade v Nemčiciach tak správca dane znížil o 183,58 ton na stav 607,72 ton, ktoré nadobudnutie u K2 Business Group s.r.o. nebolo preukázané. Bolo tak zistené, že FULL AGRO s.r.o. malo do skladov v Nemčiciach naskladniť od dodávateľa TRNEX, spol. s.r.o. 1019,52 ton repky olejnej. Spoločnosť K2 Business Group s.r.o. však za obdobie február a marec 2013 predala zo skladu v

Nemčiciach spoločnosti SWC Trnava, spol. s.r.o. až 1 627,24 tony repky olejnej, čo je o 607,72 tony viac, ako nakúpila v spoločnosti FULL AGRO s.r.o.

8. S Námietskou, že nie je možné automaticky odvodzovať, že nedošlo k dodaniu tovaru len preto, že subdodávateľia sú nekontaktní správny súd uviedol, že takéto vyhodnotenie nekontaktnosti subdodávateľov žalobcu nebolo ani zo strany správnych orgánov učinené. Správne orgány vyhodnotili všetky dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti v zmysle § 3 ods. 3 Daňového poriadku a len samotné konštatovanie o nekontaktnosti firiem FULL AGRO s.r.o. a K2 Business Group s.r.o. je len jedným dôkazom na konštatovanie o fiktívnom plnení zo strany subdodávateľa K2 Business Group s.r.o. V tejto súvislosti správne orgány ako ďalší dôkaz vyhodnotili aj tú skutočnosť, že tieto dve obchodné spoločnosti boli personálne prepojené cez osobu V. Y..

9. Námiетка, že správca dane žalobcovi nepreukázal zavinené konanie vo vzťahu k neoprávnenému uplatneniu odpočtu DPH. Poukazovanie žalobcom na rozsudky Súdneho dvora EÚ C-384/04, C-80/11, C-142/11 a C-18/13 je podľa názoru krajského súdu v danom prípade bezvýznamná, pretože ich nie je možné použiť na konkrétny skutkový stav. Krajský súd v tomto kontexte konštatoval, že správne orgány označili fakturované sporné dodávky repky olejnej v objeme 607,72 ton, za obchody poznačené podvodom a obchodné správanie zúčastnených osôb vrátane žalobcu vyhodnotili ako správanie bez potrebnej starostlivosti a kontroly. Obchod poznačený podvodom bol obchod, ktorým spoločnosť K2 Business Group s.r.o. predala spoločnosti SWC Trnava, spol. s.r.o. repku olejnú v objeme 607,72 tony bez toho, aby bol takýto tovar v tomto objeme dodávateľovi K2 Business Group s.r.o. vôbec dodaný. Správanie sa žalovaného na ďalšom stupni obchodného reťazca žalovaný kvalifikoval ako správanie sa bez potrebnej starostlivosti a kontroly. Správny súd poukazoval na body 39. a 40. rozsudku SD EÚ C-78/12 Evita-K EOOD a rozsudky zo 6. júla 2006, Kittel a Recolta Recycling, C-439/04 a C-440/04, Zb. s. I-6161, bod 55; z 21. júna 2012; Mahagében a Dávid, C-80/11 a C-142/11, bod 42; Bonik, už citovaný, bod 37, ako aj LVK - 56, už citovaný, bod 59, podľa ktorých vnútroštátnym orgánom a súdom prináleží zamietnuť priznanie práva na odpočítanie dane, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom. Tak je to v prípade, ak daňový podvod spácha samotná zdaniteľná osoba alebo ak táto osoba vedela alebo mala vedieť, že sa svojou kúpou zúčastňuje na plnení, ktoré je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH. Krajský súd, vzhľadom na uvedené, dospel k záveru, že v danom prípade žalobcovi možno oprávnenne pričítať nedostatočnú mieru opatrnosti, resp. dobromyseľnosti, ktorá ho viedla k zotrvaní v stereotypne zaužívaných obchodných postupoch bez kontroly, opierajúcich sa len o dlhoročnú obchodnú spoluprácu a skúsenosti v odbore u svojich dodávateľov. Svojím prístupom bez kontroly pripustil stav, že sa stal súčasťou podvodných obchodov, pričom za daného skutkového stavu mal vedieť, že sa svojimi kúpami zúčastňuje na plneniach, ktoré sú súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, pričom úmysel daňového subjektu sa nevyžaduje. Preto námiетка, že nebolo preukázané, že by samotný žalobca úmyselne zneužil systém DPH, bola podľa názoru správneho súdu nedôvodná.

10. Posledná námiетка sa týkala tvrdenia, že žalobca uvedený tovar nadobudol ako dobromyseľný kupujúci v zmysle § 446 Obchodného zákonníka, pretože nemal vedomosť o údajných podvodoch v rámci dodávateľského reťazca. Krajský súd skonštatoval, že uvedené právne posúdenie je právnym posúdením v rámci súkromného práva, pričom vo vzťahu k právu na odpočítanie DPH sa musia explicitne uplatniť ustanovenia zákona o dani z pridanej hodnoty, ktoré konkrétne stanovujú podmienky na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Pokiaľ nie je splnená čo len jedna z nich, nie je možné nároku na odpočítanie vyhovieť. Ak spoločnosť K2 Business Group s.r.o. nenadobudla právo nakladať s tovarom ako vlastník podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona o dani z pridanej hodnoty, keďže tovar nekúpila, vzhľadom na to, že neexistoval, nevznikla tejto spoločnosti daňová povinnosť dodaním tovaru jeho odberateľovi spoločnosti SWC Trnava, spol. s.r.o. Následne nemohla vzniknúť daňová povinnosť pri dodaní tovaru ani ďalším dodávateľom, ktorými boli SWX Trnava, spol. s.r.o. a IMPEX ČV s.r.o. Priamemu dodávateľovi žalobcu teda daňová povinnosť nevznikla. Vznik daňovej povinnosti u dodávateľa je však jednou z podmienok na odpočítanie DPH. Súd dodal, že ak tovar, v tomto prípade repka olejná v konkrétnom množstve 607,72 ton neexistuje, vlastnícke právo k neexistujúcemu tovaru nie je možné ani podľa súkromného práva žiadnym spôsobom nadobudnúť.

11. Na záver sa krajský súd vyjadril k podaniam žalobcu, ktoré učinil v priebehu súdneho konania zo dňa 21.02.2017 a 13.04.2017, ktorými predkladal rozhodnutia správcu dane ohľadne priznania nadmerného odpočtu žalobcovi za iné zdaňovacie obdobia v roku 2013. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že žalobné body môže žalobca rozširovať len v lehote na podanie správnej žaloby (§ 183 SSP) a na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Na skutočnosti, ktoré nastali neskôr, v zásade neprihliada. Okrem toho sa jedná o iné zdaňovacie obdobia s rozdielnym skutkovým stavom ako v danej veci. Z týchto dôvodov na tieto rozhodnutia ako na relevantné dôkazy neprihliadol. Naopak, z toho, že správca dane v konkrétnych zdaňovacích obdobiach priznal žalobcovi právo na nadmerný odpočet DPH, vyplýva, že správca dane sa riadne zaoberal zistením skutkového stavu v každom jednotlivom zdaňovacom období a vždy prihliadal nielen na dôkazy, ktoré svedčia proti právu na odpočítanie DPH, ale aj v prospech tohto práva, a tieto dôkazy vyhodnotil objektívne, čo sa nepochybné stalo aj pri vydávaní preskúvaných rozhodnutí.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, krajský súd žalobu v celom rozsahu podľa § 190 ods. 1 SSP zamietol.

13. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 167 ods. 1 SSP tak, že náhradu trov konania žalobcovi nepriznal z dôvodu, že v konaní nebol úspešný. Rovnako súd nepriznal náhradu ani žalovanému (§ 168 SSP a contrario), pretože neboli splnené podmienky na jeho aplikáciu - výnimočnosť situácie.

14. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

15. Namietal, že krajský súd porušil zákon tým, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre absenciu dôvodov, nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, konkrétne rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2017, sp. zn. 5Sžf/20/2016.

16. Uviedol, že v rámci sťažnostných bodov primárne rozporuje právne posúdenie veci krajským súdom v kontexte odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, príkladom rozsudok z 29. júna 2017, sp. zn. 5Sžf/20/2016, pričom za najvypuklejší považoval záver, že postup žalovaného je správny pri konštatovaní zamietnutia nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty z dôvodu údajnej absencie vzniku daňovej povinnosti u subdodávateľa žalobcu pri objektívne verifikovateľnej a uznannej existencii samotného tovaru s následným potvrdeným dodaním do iného členského štátu a údajnou účasťou na daňovom podvode.

17. Žalobca mal za to, že napadnutý rozsudok hrubým spôsobom zasahuje do jeho práv a právom chránených záujmov tým, že v procesnom postupe vydania napadnutého rozhodnutia nebol správne vyhodnotený skutkový stav, na nesprávne zistený skutkový stav aplikoval nesprávny hmotnoprávny predpis a napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a napadnuté rozhodnutie je v priamom rozpore s namietanou judikatúrou Európskeho súdneho dvora, pričom uvádza spisové značky rozhodnutí.

18. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-80 z 21.06.2012 - Mahagében a Dávid, pričom uviedol, že napadnuté rozhodnutie absentuje náležitosti akéhokoľvek rozhodnutia v súvislosti s prijatým záverom o odmietnutí práva žalobcu na uplatnenie odpočtu v nadväznosti na zastabilizovanú judikatúru súdov.

19. Podľa názoru žalobcu je odôvodnenie rozhodnutia jeho podstatnou obsahovou náležitosťou, ktorá zakladá možnosť jeho preskúmania v rámci správneho súdnictva. Musí presvedčiť účastníkov konania o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Kontrolná funkcia spočíva v

skutočnosti, že každé rozhodnutie je možné preskúmať. Odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu musí zodpovedať skutočným výsledkom správneho konania, tak ako to predpokladá § 63 ods. 5 Daňového poriadku.

20. Medzi dôvody nezrozumiteľnosti rozhodnutia správneho orgánu patrí aj absencia právnych záverov vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností, ako aj ich nejednoznačnosť. Za takého vady považuje prípady, keď je rozhodnutie založené na skutočnostiach nezisťovaných v konaní, prípadne keď nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané. Odôvodnenie je zhrnutím všetkých zistených skutočností odôvodňujúcich výrok rozhodnutia. V odôvodnení je potrebné reagovať na pripomienky a návrhy účastníkov konania, na ich vyjadrenia k podkladom rozhodnutia a vysporiadať sa aj s prípadnými rozpormi v jednotlivých dôkazoch.

21. Žalobca bol názoru, že v rozhodnutí žalovaného absentuje úvaha, ktorou bol správca dane vedený pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal. Podľa jeho názoru, žalovaný iba opísal skutkové zistenia z daňovej kontroly bez toho, aby vyhodnotil konkrétne dôkazy, zistenia alebo skutočnosti a z akého dôvodu preukazujú jeho závery. V tomto kontexte žalobca poukazoval na rozhodnutia č. C-439/04 Kittel, C-62/93 BP Soupergaz, C-110/98 Gabalfriša, C-395/02 Transport Service, C-285/11 Bonik EOODm a C-277/14.

22. Podľa názoru žalobcu, na základe uvedeného, neobstoja argumenty v napadnutom rozhodnutí, ktoré sú v rozpore s ustálenou judikatúrou a nedostatočne zohľadňujú všetky zistené skutočnosti a neodôvodnene spochybňujú odpočet DPH žalobcu a zároveň bránia uplatňovaniu jeho základných práv. Žalovaný a ani výsledky daňovej kontroly nespochybnili reálnu existenciu a následné dodanie tovaru odberateľom žalobcu a nespochybnili dostatočnosť dokumentácie podmieňujúcej realizáciu odpočtu DPH žalobcom. Zároveň neboli predložené jednoznačné a objektívne dôkazy, ktoré by preukazovali vedomosť a úmysel žalobcu o existencii podvodu na predchádzajúcich stupňoch reťazca, tak ako bolo konštatované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, čo prestavuje dôkazné bremeno správcu dane.

23. Žalobca poukazoval na to, že nakupovaný tovar, z ktorého realizoval odpočet DPH, bol žalobcom dodaný tovar bez akýchkoľvek pochybností výhradne poľským odberateľom. Závery napadnutého rozhodnutia považoval za v rozpore s logikou, kde je uvedené, že dodanie repky vyskladnenej v sklade v Nemčiciach bolo správcom dane potvrdené. Krajský súd považoval záver, podľa ktorého sú uznané pri výkone kontroly na vstupe náklady na obstaranie len 266,77 t repky olejnej z dôvodu údajnej preukázanej neexistencii 607,72 t repky olejnej, no vzápätí v rozpore so základmi fundamentálnej logiky v rámci totožnej kontroly po vykonaní rozsiahlejšieho dokazovania uznávajú ako oprávnené intrakomunitárne dodanie 607,77 t repky olejnej pre odberateľov v Poľsku, kde príslušný správca dane potvrdil dodanie a odvedenie dane z pridanej hodnoty. Podľa názoru žalobcu by odmietnutím odpočtu dane z pridanej hodnoty na vstupe z dodaného tovaru spoločnosťou IMPEX ČV, s.r.o. pri ich súčasnom akceptovaní ako intrakomunitárneho dodania došlo k úhrade dane z pridanej hodnoty dvakrát a došlo by k porušeniu zásady daňovej neutrality. Aj na základe uvedeného považoval žalobca argumentáciu krajského súdu a žalovaného za nedostatočnú a nedôvodnú s cieľom hájiť výlučne záujmy štátu a nedbať na práva žalobcu, pričom v tomto kontexte poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS. 241/07 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/8/2010.

24. Žalobca uviedol, že žalovaný sa pri preverení skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane obmedzil len na skutkové zistenia z daňových kontrol vykonávaných u predchádzajúcich dodávateľov v reťazci a to u dodávok predchádzajúcich samotnému dodaniu tovaru dodávateľovi žalobcu a nevysporiadal sa s argumentmi žalobcu, že vzhľadom na zistené skutkové okolnosti o týchto predchádzajúcich dodaniach a ich účasti na podvode nemal vedomosť. Žalobca zopakoval, že preukázal reálne dodanie tovaru, ako aj jeho následné využitie pri odberateľských vzťahoch v Poľsku. Keďže správne orgány ako aj krajský súd mali tieto informácie, dokumenty a záznamy k dispozícii, je potrebné túto argumentáciu považovať za účelovú, zavádzajúcu a bez právneho opodstatnenia.

25. Ďalej uviedol, že počínanie s údajnou stereotypnou nedostatočnou mierou opatrnosti nie je

skutočnosťou oprávňujúcou odmietnuť právo na uplatnenie odpočtu DPH. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že zdaniteľná osoba si nemôže odpočítať DPH v prípade ak sa ukáže, že dodanie bolo uskutočnené, no v skutočnosti nebolo vykonané ani dodávateľom, ani jeho subdodávateľom, avšak za súčasného splnenia podmienok, že táto skutočnosť predstavuje podvodné konanie a preukáže sa, že vzhľadom na objektívne skutočnosti predložené daňovými úradmi zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce právo na odpočet dane bolo súčasťou podvodu, pričom prislúcha vnútroštátnemu súdu túto skutočnosť overiť. Zistenia správcu dane nevyklučuje možnosť, že dodávateľ žalobcu a jeho subdodávateľa mohli konať v rozpore so zákonom, avšak v žiadnom prípade to nie je objektívnym dôkazom protizákonnosti konania žalobcu. Pokiaľ žalovaný a správny súd tvrdili, že zdaniteľné obchody síce prebehli, avšak nie spôsobom deklarovaným na faktúrach a zároveň tvrdili, že žalobca bol stereotypnou nedostatočnou mierou opatrnosti priamo zainteresovaný na vytvorení reťazca fiktívnych obchodov, bolo podľa jeho názoru potrebné, aby žalovaný objektívne preukázal, že žalobca vedel alebo mohol vedieť, že uvedené plnenia zakladajúce nárok na odpočet DPH boli súčasťou daňového podvodu. V takomto prípade dôkazné bremeno prešlo na správcu dane a žalovaného, ktorý bol povinný preveriť vzťah žalobcu k údajnému podvodnému konaniu v reťazci obchodných spoločností. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-80/11 Mahagében a Dávid.

26. Dôkazy o protiprávnosti konania obchodných partnerov žalobcu nemožno považovať za objektívny dôkaz protiprávnosti konania žalobcu a ani v tom nemožno bádať jeho vedomosť o existencii porušenia daňových právnych predpisov, či jeho priamu a úmyselnú participáciu na daňovom podvode. Dôkazné bremeno, že došlo k podvodnému konaniu je na správcovi dane. Právo na odpočet dane môže byť zamietnuté iba vtedy, ak je objektívne preukázané, že predmetná zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie je súčasťou daňového podvodu.

27. Žalobca bol presvedčený, že správca dane ani žalovaný a ani krajský súd nedisponovali dôkazmi, na základe ktorých by boli oprávnení tvrdiť, že žalobca bol aktívnym účastníkom daňového podvodu, alebo že by páchatelom podvodu pomáhal, pričom nebol preukázaný vzťah žalobcu k zámeru získať v rámci súvisiacich dodávok nenáležitú daňovú výhodu.

28. Žalobca opätovne zdôrazňoval, že je v rozpore s právom EÚ a zákona o dani z pridanej hodnoty, aby bolo zamietnuté právo odpočítať DPH za dodanie tovaru bez toho, aby sa na základe objektívnych dôkazov preukázalo, že zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie je súčasťou podvodu týkajúceho sa DPH.

29. Záverom žalobca podotkol, že všetky dodávky z vystavených faktúr dodal priamo od dodávateľa IMPEX ČV, s.r.o. do Poľska. Pod pojmom priamo mal na mysli, že aj samotnú nakládku tovaru zabezpečoval u všetkých dodávateľských faktúr za obdobie marec 2013 IMPEX ČV, s.r.o.

30. Vzhľadom na uvedené mal za to, že predložil dostatok dôkazov nad rámec povinnosti vyplývajúcich zo zákona o dani z pridanej hodnoty, ktoré by zakladali hmotnoprávny nárok na odpočítanie dane a zo strany správcu dane nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorý by spochybňoval dobromyseľnosť žalobcu v dodávateľsko-odberateľských vzťahoch v predmetnom zdaňovacom období.

31. Navrhoval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 30S/1/2016 zo dňa 10. októbra 2017 zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby mu kasačný súd priznal náhradu trov konania a kasačného konania.

32. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním zo dňa 12.01.2018.

33. Uviedol, že zo skutkového stavu je zrejmé, že spoločnosť K2 Business Group s.r.o. nedodala sporný objem repky olejnej do reťazca SWC Trnava, spol. s.r.o. > IMPEX Č V s.r.o. > IMPEX Trade, s.r.o. Tovar, ktorý spoločnosť FULL AGRO s.r.o. nedodala do skladu v Nemčiciach nemohol byť z tohto skladu ani vyskladnený spoločnosťou K2 Business Group. Ak spoločnosť K2 Business Group s.r.o.

nenadobudla právo nakladať s tovarom ako vlastník, potom nemohla toto právo preniesť na inú osobu. Vzhľadom na to, dodávateľovi K2 Business Group s.r.o. uvedenému na faktúrach pre odberateľa SWC Trnava, spol. s.r.o. nevznikla daňová povinnosť dodaním tovaru repky olejnej. Z tohto dôvodu nemohla vzniknúť daňová povinnosť pri dodaní tovaru ani ďalším dodávateľom uvedeným na faktúrach, ktorými boli SWC Trnava, spol. s.r.o. a IMPEX Č V s.r.o. Nadobúdateľ tovaru môže previesť na druhého nadobúdateľa právo disponovať s tovarom ako vlastník, iba ak týmto právom sám disponuje.

34. S dodaním tovaru je spojený vznik daňovej povinnosti v zmysle § 19 ods. 1 zákona o dani z príjmov, podľa ktorého daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru a tým kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Vzniku daňovej povinnosti teda predchádza dodanie tovaru dodávateľom uvedeným na faktúre, čo bolo spochybnené v priebehu daňovej kontroly. Osoba, ktorá je uvedená na faktúre ako dodávateľ musí byť identická s osobou, ktorá reálne tovar odberateľovi dodala. Preto dodávateľovi tovaru IMPEX Č V s.r.o. uvedenému na dotknutých faktúrach nevznikla daňová povinnosť z titulu dodania tovaru žalobcovi a v tejto súvislosti nevzniklo ani právo na odpočítanie DPH z predmetných faktúr v sume 56.156,33 Eur

35. Žalovaný uviedol, že dodávky na sporných faktúrach od dodávateľa IMPEX Č V s.r.o. boli spochybnené. K pochybnostiach prispeli aj skutočnosti, že pán V. Y. bol v čase realizácie obchodov konateľom spoločnosti K2 Business Group, s.r.o. a súčasne bol splnomocnený spoločnosťou FULL AGRO s.r.o. na uzatváranie a dojednanie obchodov s repkou olejnou. Pán Y., pokiaľ bol konateľom spoločnosti K2 Business Group s.r.o., nespolupracoval so správcom dane. Predvolania sa vrátili ako neprevzaté v odbernej lehote. Predvolania na ústne pojednávania na deň 09.09.2013 a opakovane na deň 21.10.2013 boli prevzaté a na pojednávanie dňa 09.09.2013 sa nedostavil. Na pojednávanie sa dostavil dňa 21.10.2013 a informoval, že spoločnosť K2 Business Group s.r.o. je od 27.09.2013 zrušená a vymazaná z Obchodného registra od 08.10.2013. Obchodná činnosť nebola podložená účtovnou evidenciou a skladovou evidenciou. Správca dane zistil záporný stav zásob v jeho sklade. Skladové priestory v Nemčiciach boli ponechané od augusta 2012 k bezplatnému užívaniu p. Y., vlastníkom Q. Q. M.. Pri miestnom zisťovaní nebolo možné vykonať vnútornú obhliadku skladov, pretože kľúče od nich má len pán Y. Za sklad nebola predložená žiadna evidencia tovaru, ktorý tam bol uskladnený. Spoločnosti K2 Business Group, s.r.o., SWC Trnava, spol. s.r.o. a IMPEX Č V s.r.o. neboli zaťažené žiadnymi nákladmi na skladovanie a dopravu. Uvedené spoločnosti medzi sebou len fakturovali tovar naložený na vozidlách. Medzinárodne prepravné listy boli potvrdzované spoločnosťou K2 Business Group, s.r.o. z výpovedí svedkov p. Y. a p. K. vyplynulo, že medzinárodné prepravné listy pri vydaní repky olejnej zo skladu potvrdzoval poverený zástupca tejto spoločnosti, pán V., ktorý zabezpečoval nakladanie tovaru. Žalobca ani spoločnosti IMPEX Č V s.r.o. a SWC Trnava, spol. s.r.o. sa nezúčastňovali nakládok tovaru, vážne lístky z ich strany predložené neboli. Pri vydaní tovaru zo skladov v Nemčiciach boli povinnosti s vydaním tovaru a vyhotovením dokladov, prenesené až na spoločnosť K2 Business Group, s.r.o., za ktorú tieto činnosti vykonával p. V.. Dôkazy získané správcom dane ohľadom overovania kvality tovaru na jednotlivých stupňoch dodania boli rozporné. Dodávateľ IMPEX Č V s.r.o. síce tvrdil, že kvalitu repky olejnej laboratórne overoval, tvrdenie však nepreukázal. Z výpovede p. K. vyplynulo, že p. H. neodovzdával vzorky z dodávanej repky olejnej. P. H. naopak uviedol, že mu ich p. K. odovzdával, avšak svoje tvrdenie nevedel preukázať. P. K. uviedol, že z dôvodu, že nebola uskutočnená reklamácia kvality a dodávaná repka splnila štandard STN neboli vzorky v dotknutom období január - marec 2013 dodávané. Vzorky boli odložené pre prípad reklamácie kvality a následne boli vysypané, keďže reklamácia kvality nebola. V. Y., ktorý mal dodávať repku prostredníctvom spoločnosti K2 Business Group, s.r.o. nepotvrdil, že by odberateľ SWC Trnava, spol. s.r.o. požadoval vzorky z dodávanej repky.

36. Ďalej uviedol, že správca dane označil fakturované dodávky repky olejnej za obchody poznačené podvodom a obchodné správanie vyhodnotil ako správanie bez potrebnej starostlivosti a kontroly. Poukazoval na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-78/12 a C-285/11. Uviedol, že žalobca nepreukázal, že zo strany dodávateľa bolo uskutočnené dodanie predmetného tovaru, preto nevznikla daňová povinnosť a následne odberateľovi uvedenom na sporných faktúrach nevzniklo právo na odpočítanie dane. Sporné faktúry, vzhľadom ku všetkým zisteniam, nie sú relevantný dôkaz o tom, že k

dodaniu tovaru v skutočnosti aj došlo. Uviedol, že pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený a to osobou uvedenom na faktúre.

37. Záverom uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal, že bolo spoločnosťou IMPEX Č V s.r.o. dodané aj sporné množstvo repky olejnej. Z tohto dôvodu oprávnené neuznal žalobcovi v zdaňovacom období marec 2013 nárok na odpočítanie DPH. Žalovaný uzavrel, že žalobca v kasačnej sťažnosti primárne poukázal na rozpor medzi uznaným nákupom repky, ktorá bola vyskladnená zo skladu v Nemčiciach a intrakomunitárnou dodávkou poľským spoločnostiam. V tejto súvislosti uviedol, že nebolo preukázané, že žalobca odobral zo skladu v Nemčiciach aj sporných 607,72 tony repky. Z dôvodu, že odberateľom v Poľsku dodal o 607,72 tony repky olejnej viac ako odobral zo skladu v Nemčiciach, muselo sa jednáť o repku olejnú získanú z iného zdroja.

38. Mal za to, že krajský súd v predmetnej veci rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi a to na základe preukázaného skutkového stavu.

39. Na základe uvedeného navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. októbra 2017, sp. zn. 30S/1/2016 potvrdil a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach dôvodov kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

41. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

42. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

43. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

44. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu zo dňa 10. októbra 2017, č. k. 30S/1/2016-203, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia z 27. mája 2016, č. 103229363/2016, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým Daňový úrad Žilina, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 102424799/2016 zo dňa 25. januára 2016 žalobcovi podľa § 68 ods. 6 zákona Daňového poriadku určil rozdiel dane v sume 56.156,33 Eur na dani z pridanej hodnoty a znížil nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie marec 2013 zo sumy 152.229,55 Eur na sumu 96.073,22 Eur.

45. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

46. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení účinnom ku dňu 25.01.2016 (právoplatnosť

napadnutého rozhodnutia žalovaného) správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

47. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, 2)
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

2) Napríklad zákon č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov, zákon č. 105/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov.

48. Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

49. Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd zistil, že v rámci daňovej kontroly vykonal správca dane kontrolu splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok pre intrakomunitárne dodanie tovaru platiteľom IMPEX Trade, s.r.o. do iného členského štátu EÚ aj v obchodnom reťazci TRNEX, spol. s.r.o. Kunovice, > FULL AGRO s.r.o., Bratislava, > K2 Business Group s.r.o., Bratislava, > SWC Trnava, spol. s.r.o., so sídlom v Trnave, > IMPEX Č V s.r.o., Podhájska, > IMPEX Trade, s.r.o. Martin (daňový subjekt), > intrakomunitárne dodávky pre poľských odberateľov KOMAGRA Sp. Z. o.o. a Dalgety Agra Polska Sp. Z.o.o. Preverovanie vykonal u jednotlivých dodávateľov a tiež odberateľov v inom členskom štáte Poľsku. Počas výkonu daňovej kontroly vznikli pochybnosti o obchodoch s repkou olejnou z dôvodov, že v preverovanom reťazci dodávateľov boli zistení nekontaktní dodávatelia FULL AGRO s.r.o. a K2 Business Group s.r.o. Z uvedeného dôvodu správca dane preveroval v priebehu daňovej kontroly celý obchodný reťazec. Z účtovných dokladov a bankových výpisov spoločností Spoločnosti K2 Business Group s.r.o., SWC Trnava, spol. s.r.o. a IMPEX Č V s.r.o., ktoré boli zúčastnené na obchode vyplýva, že neboli zaťažené žiadnymi prevádzkovými nákladmi súvisiacimi s obchodom. Spoločnosti IMPEX Č V s.r.o., SWC Trnava, spol. s.r.o., K2 Business Group s.r.o. medzi sebou len fakturovali tovar naložený na vozidlá, ktoré objednával kupujúci IMPEX Trade, s.r.o. a čísla vozidiel uvádzali na faktúrach. Prepravné CMR doklady pri predaji tovarov spoločnosťou IMPEX Trade, s.r.o. boli potvrdzované spoločnosťou K2 Business Group s.r.o. Z výpovedí svedkov p. Y. a p. K. vyplynulo, že CMR prepravné doklady vyhotovoval pri vydaní repky zo skladu poverený zástupca spoločnosti K2 Business Group s.r.o. Q. V., ktorý zabezpečoval aj nakladanie tovaru. CMR doklady boli posielané s faktúrou o nákupe spoločnosti K2 Business Group s.r.o., ďalej spoločnosti SWC Trnava, spol. s.r.o. a tá ich odovzdala firme IMPEX Č V s.r.o. Správca dane dňa 06.08.2015 vypočul konateľa spoločnosti IMPEX Č V s.r.o., J. H., ktorý hoci tvrdil, že odobraté vzorky na vykonanie kontroly kvality mu dával p. K. a dával ich priebežne overiť, doklady o laboratórnom rozbere nevedel predložiť. Taktiež uviedol, že v sklade v Nemčiciach nikdy nebol. Z výpovede J. H., konateľa spoločnosti SWC Trnava, spol. s.r.o. vyplynulo, že J. H. (IMPEX Č V s.r.o.) neodovzdával vzorky z dodávanej repky olejnej v období január až marec 2013, z dôvodu, že nebola reklamácia kvality a repka spĺňala štandard STN. Na základe žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií, z odpovedí českej finančnej správy vyplynulo, že overovala stav skladov v Nemčiciach, pričom bolo zistené, že v sklade bol uskladnený len tovar, ktorý tam dovážala spoločnosť FULL AGRO s.r.o. Ďalej bolo českou finančnou správou zistené, že pri realizácii obchodov v obchodnom reťazci TRNEX, spol. s.r.o. > FULL AGRO s.r.o. > K2 Business Group s.r.o., za slovenské spoločnosti jednal a obchody uzatváral len p. V. Y., ktorý bol v čase realizácie obchodov konateľom spoločnosti K2 Business Group s.r.o. a súčasne bol splnomocnený spoločnosťou FULL AGRO s.r.o. na uzatváranie a obchodovanie s repkou olejnou. Ďalej bolo zistené, že žiadny subjekt v tomto reťazci nevyžadoval overenie kvality repky olejnej. Z obhliadky skladov v Nemčiciach vyplynulo, že ju bolo možné vykonať len zvonku, pretože kľúče od nich má len V. Y. Takisto bolo zistené, že skladové priestory v Nemčiciach boli ponechané od augusta 2012 vlastníkom

Q.. Q. M. k bezplatnému užívaniu V. Y. Z vyluču svedka p. Y. vyplynulo, že K2 Business Group s.r.o. dodávala repku zo skladov v Nemčiciach odberateľovi SWC Trnava, spol. s.r.o. Nevedel odpovedať, či bol p. K. v skladoch. Na otázku správcu dane, ktorou chcel p. Y. konfrontovať s vyjadrením p. K., že repka bola pri prijatí a vykladaní zo skladu v Nemčiciach vážená, či boli z váženia vyhotovované vážne lístky a či ich vie predložiť odpovedal, že váhy sa písali na dodacie listy, ale nevie ich predložiť, pretože všetky účtovné doklady protokolárne odovzdal. Uviedol, že spoločnosť SWC Trnava, spol. s.r.o. od neho nepožadovala vzorky z dodanej repky a ani atesty o jej kvalite. Na otázku správcu dane od koho K2 Business Group s.r.o. nakúpila repku, ktorá mala byť predaná vo februári a marci 2013 zo skladov v Nemčiciach odberateľovi SWC Trnava, spol. s.r.o., uviedol, že od viacerých subjektov. Pri konfrontácii ohľadne zisteného stavu na bankovom účte spoločnosti K2 Business Group s.r.o., že v období 15.02.2013 do 30.04.2013 boli platby poukazované výhradne na účet spoločnosti FULL AGRO s.r.o. uviedol, že niekoľko ton nakúpil od FULL AGRO s.r.o. a niečo bolo na sklade z predchádzajúcich nákupov. Uviedol, že firma FULL AGRO s.r.o. v predmetnom období nebola jediným dodávateľom repky pre K2 Business Group s.r.o., ale nepamätal si, či bol jeden dodávateľ alebo ich bolo viacej. Nevedel predložiť evidenciu o naskladnení a vyskladnení repky pre jednotlivých odberateľov. Taktiež bol konfrontovaný s jeho predošlým tvrdením, ktoré uviedol pred orgánmi českej finančnej správy, že dohodol s vlastníkom nájom na dobu určitú. W. M., splnomocnená zástupkyňa vlastníka, však uviedla, že sklad bol daný do užívania p. Y. bezodplatne a neexistuje žiadna zmluva, iba ústna dohoda. Svedok Y. reagoval, že sklad bol v prenájme na základe ústnej dohody, nebolo dohodnuté na akú dlhú dobu, a že ho časom odkúpi. Potvrdil zistenie správcu dane, že v tom čase tam bola repka olejná spoločnosti Al Row Slovakia s.r.o. K predmetnému množstevnému rozdielu predanej repky spoločnosťou K2 Business Group s.r.o. pre spoločnosť SWC Trnava, spol. s.r.o. uviedol, že keď vystavil faktúru, tovar predal, neexistuje, aby to bola fiktívna faktúra. Čo sa týka intrakomunitárnych dodaní repky vyskladnenej v sklade v Nemčiciach a platiteľom IMPEX Trade dodaných pre odberateľov KOMAGRA Sp. z o.o. a Dalgety Agra Polska Sp. z o.o. do Poľska, tieto boli správcom dane potvrdené.

50. Najvyšší súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodov napadnutého rozsudku. S týmito sa najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu.

51. Účelom daňového konania je zistenie, či daňové subjekty splnili povinnosti voči štátnemu rozpočtu v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, Daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu. Dôkaznú povinnosť má v tomto druhu konania prioritne daňový subjekt. Úlohou správcu dane je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, pričom dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov.

52. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane dokazovanie vykonáva, vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav vecí čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

53. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS

78/2011-17 z 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

54. Najvyšší súd mal za preukázané, že žalovaný ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúc pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť realnosť obchodov deklarovaných faktúrami, snažil sa úplne a presne zistiť skutkový stav vecí tým, že si zaobstaral pri výkone daňovej kontroly nevyhnutné podklady a dôkazy. Správca dane nevykonával iba formálnu kontrolu dokladov, ale zameril sa predovšetkým na vecné plnenie, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach. Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom žalovaného, že obchodné transakcie deklarované vo faktúrach predložených daňových subjektov ku kontrole sa neuskutočnili.

55. Uvedenú skutočnosť potvrdzujú aj výsledky daňovej kontroly, ktorou bolo zistené, že za spoločnosti FULL AGRO s.r.o. a K2 Business Group s.r.o. v rámci predmetného obchodného reťazca konala jedna a tá istá osoba p. V. Y. Pán Y., ako konateľ spoločnosti K2 Business Group s.r.o. nespolupracoval so správcou dane a vyššie uvedené spoločnosti boli počas daňovej kontroly nekontaktné. V rámci daňovej kontroly, správca dane zistil rozdiel v množstevnom stave naskladnenej repky olejnej v rozsahu 607,72 tony. Pán Y. ďalej síce tvrdil, že spoločnosť FULL AGRO s.r.o. nebola jeho jediným dodávateľom, avšak nevedel uviesť žiadne ďalšie dodávateľské spoločnosti. Najvyšší súd vyhodnotil toto tvrdenie ako nepravdivé a to aj na základe skutočnosti, že v danom období, ktoré je predmetom tohto konania vyplynulo, že jediné platby boli poukazované len na účet spoločnosti FULL AGRO s.r.o. Pán Y. nepreukázal, že by spoločnosť K2 Business Group s.r.o. mala v danom zdaňovacom období aj iného dodávateľa. V tomto kontexte, ak spoločnosť K2 Business Group s.r.o. nenadobudla vlastníctvo k predmetnému tovaru, nemohla dodať tento sporný objem repky olejnej do reťazca SWC Trnava, spol. s.r.o. > IMPEX ČV s.r.o. > žalobca. Z uvedeného dôvodu spoločnosti K2 Business Group s.r.o. nevznikla daňová povinnosť a následne nemohla vzniknúť daňová povinnosť ani ďalším dodávateľom v reťazci, vrátane žalobcu. V súvislosti so skladom v Nemčiciach, bol tento v dispozícii p. Y., pričom žiadny iný subjekt do neho nemal prístup. Konatelia spoločností IMPEX ČV s.r.o. a SWC Trnava, spol. s.r.o. v sklade v Nemčiciach nikdy neboli a spoločnosti K2 Business Group s.r.o., IMPEX ČV s.r.o. a SWC Trnava, spol. s.r.o. na základe účtovných dokladov nemali žiadne náklady v súvislosti s prepravou alebo skladovaním.

56. Žalobca sa nezúčastňoval nakládok tovaru a nevedel predložiť ani vážne lístky od svojho dodávateľa. Všetky povinnosti spojené s vydávaním tovaru, či jeho naskladnením žalobca preniesol na iné subjekty v rámci dodávateľského reťazca. Hoci bol žalobca odberateľom značného množstva repky olejnej, za ktorú dodávateľom platil relatívne vysoké sumy, nikdy nevyžadoval od svojich dodávateľov preukázanie jej kvality alebo poskytnutie atestu. Kasačný súd, z preskúmaného administratívneho spisu, zistil rozpory vo výpovediach konateľa dodávateľskej spoločnosti, pána Y. Z jeho výpovede vyplývalo, že nemal prehľad o počte vlastných dodávateľoch, nevedel objasniť rozpor v množstve repky olejnej na sklade v Nemčiciach a taktiež boli zistené rozpory v jeho výpovedi, týkajúce sa predmetného skladu v Nemčiciach.

57. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že spoločnosť K2 Business Group s.r.o. nedodala tovar odberateľovi SWC Trnava, spol. s.r.o. a preto spoločnosť IMPEX ČV s.r.o. nenadobudla tovar - repku olejnú, na základe čoho jej nevznikol nárok na odpočet dane podľa § 49 ods. 1 zákona o dani z

pridanej hodnoty a nemohla ho následne dodať žalobcovi. Nakoľko nebola preukázaná reálne existencia a dodanie tovaru, nevznikla dodávateľovi povinnosť platiť daň v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty, alebo v zmysle § 69 ods. 5 zákona o dani z pridanej hodnoty, t. j. uvedením dane na faktúre. V mysle § 69 ods. 5 zákona o dani z pridanej hodnoty každá osoba, ktorá uvedie vo faktúre alebo inom doklade o predaji daň, je povinná zaplatiť túto daň

58. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 21.06.2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 uviedol, že je potrebné pripomenúť, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam je cieľ uznaný a podporovaný smernicou 2006/112 (pozri najmä rozsudky Halifax zo 7. decembra 2010, R, C-285/09, bod 36, ako aj z 27. októbra 2011 Tanoarch, C-504/10, bod 50). V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovoľávať noriem práva Únie (pozri najmä rozsudok z 3. marca 2005, Fini H, C-32/03, Zb. s.I-1599, bod 32; Halifax a i., ako aj Kittel a Recolta Recycling, bod 54). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne okolnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne (pozri v tomto zmysle rozsudky Fini H, body 33 a 34; Kittel a Recolta Recycling, ako aj z 29. marca 2012, Véleclair, C-414/10, bod 32).

59. Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode, rozsudky ESD vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10). Možno preto určiť opatrenia, ktoré možno, v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom.

60. Správca dane mal právo preveriť realnosť dodávky odberateľovi tovaru, ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. Bolo na žalobcovi, aby predložil dôkazy svedčiacie o tom, že uvedený typ kontrolovaného zdaniteľného obchodu a spôsob jeho prevedenia ako i komunikácia s dodávateľom sa nijako neodlišuje od ním vykonávaných obdobných obchodov s uvedeným typom tovaru alebo jeho obchodných zvyklostí. Je na ňom, akým spôsobom preukáže komunikáciu s dodávateľom, spôsob preverovania dodávky, jej súlad s požiadavkou uvedenou v objednávke.

61. Najvyšší súd na tomto mieste poukazuje nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku, ale aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ naplňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v mysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu a pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú oprávnené.

62. Žalobca v konaní pred daňovými orgánmi nepreukázal, že by v rámci svojej podnikateľskej činnosti vykonal všetky opatrenia zodpovedného podnikateľa na predchádzanie podvodnej činnosti, prípadne na odstránenie pochybností o tom, že sa na podvodných transakciách nepodieľal vedome, práve naopak, v konaní pred daňovými orgánmi bola zistená veľká miera nezodpovednosti, keď žalobca v rámci uvedeného reťazca dodávateľských vzťahov preniesol väčšinu svojich povinností na tieto subjekty a len sa spoliehal na skutočnosti, ktoré uvádzali jeho dodávatelia.

63. Vzhľadom na spochybnenie realnosti dodania plnenia deklarovaným dodávateľom zdaniteľných plnení, nepreukázanie práva nakladať s tovarom sa javí dôkazné bremeno zaťažujúce žalobcu, spočívajúce len v predložení zákonom požadovaných formálne vyhotovených daňových dokladov ako nedostatočné. Bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosahovanie účelu jeho hospodárskej činnosti, aby zabránil tomu, aby sa stal súčasťou fiktívneho zdaniteľného plnenia

zneužívajúceho právo poskytované zásadou neutrality DPH. Nezodpovedá zásade zodpovedného a poctivého obchodného styku konanie podnikateľa, ktorý si riadne nepreverí svojho dodávateľa z hľadiska dôveryhodnosti, poctivosti, nevykoná všetky opatrenia na to, aby ako zodpovedný kupujúci reálne prevzal dodaný tovar, či už od dodávateľa alebo prepravcu a zadovážil si dostatok dôveryhodných podkladov, aby v prípade skúmania reálnosti obchodnej transakcie vedel nadobudnutie tovaru riadne preukázať.

64. Najvyšší súd si nemohol osvojiť argumentáciu žalobcu, že predložil všetky dokumenty a dôkazy preukazujúce dodanie tovaru do iného členského štátu. Na uplatnenie odpočtu DPH, nepostačuje iba predloženie faktúr a preukázanie ich úhrad, alebo zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužívateľnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil a predovšetkým musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené a to práve osobou uvedenou na faktúre. V danom prípade však k takémuto preukázaniu bez akýchkoľvek pochybností nedošlo. V predmetnom konaní hlavným dôkazom neuznania odpočítania dane z predložených faktúr bola skutočnosť, že dodávateľovi tovaru uvedeného na faktúrach nevznikla podľa § 19 ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty daňová povinnosť. Žalobca nepreukázal, že zo strany dodávateľa bolo uskutočnené dodanie tovaru na základe, ktorého mu podľa § 19 ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty vznikla daňová povinnosť, a následne odberateľovi uvedenom na faktúre nevzniklo právo na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a 2 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o dani z pridanej hodnoty.

65. K námietke sťažovateľa, že krajský súd nekonal v zmysle právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/20/2016 kasačný súd uvádza, že závery vyjadrené v uvedenom rozhodnutí vychádzali z iných skutkových zistení, týkali sa iných subjektov, pričom nosným argumentom daňových orgánov bola skutočnosť, že žalobca sa s dodávateľom nikdy nestretol, pretože do styku dochádzal len s osobou, ktorá nebola za dodávateľa oprávnená konať. Táto osoba disponovala hodnovernými signifikátormi, ktoré nevzbudzovali žiadne podozrenia, že by nemala oprávnenie za dodávateľa konať, pričom daňové úrady túto skutočnosť žalobcovi nepreukázali. Vzhľadom na uvedené ich nie je možné aplikovať na daný prípad.

66. Skutočnosť, že sa žalobca nestotožnil s právnym názorom krajského súdu, nemožno považovať za nesprávny procesný postup znemožňujúci účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP. Za nesprávny procesný postup súdu treba považovať taký postup krajského súdu, ktorým by znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí právo žalobcu, aby sa krajský súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Kasačný súd z obsahu spisu nezistil pochybenie správneho súdu, ktorým by znemožnil sťažovateľovi uplatňovať jeho procesné práva. Kasačný súd v tejto súvislosti zároveň dáva sťažovateľovi do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým, nie je jeho úlohou nahradiť činnosť správnych orgánov, nie je povinný vykonávať dokazovanie a pri svojom rozhodnutí môže vychádzať zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy (§ 197 SSP).

67. Na základe vyššie uvádzaných skutočností, Najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keďže neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom Najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

68. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta prvá SSP).

69. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.